

M'explicaven sovint coses del veïnat, com les pujades i baixades d'aigua de la ribera d'Àlguema i que no l'havien vist mai eixuta; o la facilitat amb que s'hi pescaven barbs, bagres i anguiles.

També em parlaven de l'exquisida qualitat de l'aigua d'aquesta ribera o de la font dels Estudiants, ben bé a sota del mas Cases.

Fa goig parlar de les berenades que s'havien fet a la font d'en Giró o de les dimensions extraordinàries del plàtan de la font d'en Batlle. I dels horts que hi havia hagut a la ribera o les mil excel·lències, sobretot de les tomates que s'hi feien, que a les sobretaules adquirien unes proporcions mítiques, tant que en ocasions semblava que s'estaven referint a carbasses.

La vida, ja ho sabeu, dóna moltes voltes. Ens proporciona moments ben inútils, com la temporada que vaig passar fent el servei militar a Sidi Ifni, com anys plens de moments interessants, com els que vaig tenir de formació tècnica a Barcelona, on vaig compartir inquietuds pictòriques, teatrals i musicals amb la meva companya Pilar, la mirada de la qual em va embruixar tant que aquest encanteri encara perdura al poble veí de Llers.

Als anys 70, vaig recuperar el contacte amb Creixell. Els responsables van ser el doctor Carles Frigola, al qual tinc gran estima i a més a més bon amic del pintor Evarist Vallés, al qual la nostra comarca no ha retut encara el gran homenatge que es mereix; també em va ajudar a reprendre el fil el sempre amable amic Josep Alsina, un restaurador dels que ja no se'n fabriquen i en Jordi Palmada, artista inquiet i sempre disposat a donar un cop de mà a qui ho necessita.

Els dies s'han anat succeint i el Creixell de començament del segle XXI ja no és el mateix dels meus pares ni de la meva infantesa. El mas Cases, després de passar molt temps abandonat, ara torna a ser en mans d'uns nous creixellencs. Quan van posar el clavegueram van treure la pedra blanca, la pedra de riu, que empedrava el carrer, un paviment que havia trencat més d'una dent dels nois del poble. Han desaparegut els horts de la ribera. I em diuen que la gent ja no es banya a la Malquera.

Malgrat els canvis inevitables, alguns d'ells per descomptat de signe positiu, el que és més important és que tots plegats ens continuem sentint a gust a Creixell. El portem a dins, ens l'estimen i ens agrada formar-ne part. I, sense cap mena de dubte, la millor manera d'exterioritzar aquesta alegria i aquests sentiments que ens omplen d'orgull, és celebrant una festa major d'aquelles que facin història.

Us convido a tots i a totes a deslliurar-vos de les preocupacions, a arraconar les ànsies, els maldecaps i les cabòries i a compartir aquesta celebració amb els que, pobres, no han tingut la sort històrica de ser de Creixell. Que no parin, doncs, a partir d'ara els riures, la música, els balls i els bons àpats. La gresca, la rauxa i la disbauxa.

Amics i amigues, VISCA CREIXELL i VSICA LA FESTA MAJOR DE SANTA MARIA.

Moltes gràcies!

Josep Ministral